

ved Lovforslaget, fremsatte forskellige Ønsker om Ændringer i det, saaledes at Lovforslaget ikke kunde forelægges uden videre i den Skikkelse, det havde. Naar man vilde opnaa Ensartethed mellem Landene om det, var det nødvendigt for Regeringerne paa ny at overveje, hvorledes man skulde stille sig til disse fremsatte Ønsker om Ændringer, som naturligvis særlig havde Bægt for den svenske Justitsminister og ogsaa indirekte for os andre, da man jo satte Pris paa at opnaa Enighed. Til at afgive Betænkning over disse Uoverensstemmelser og mulig forsøge paa at udbævne dem, saa at man kunde enes om en fælles Affattelse, blev der saa udnævnt Delegerede i de 3 Lande, 2 Delegerede fra hvert Land, der for Resten bleve tagne blandt Medlemmerne af vedkommende Lands Sølvs-kommission for at have Folk, der i Forvejen vare inde i Sagen, og de traadte saa sammen og opnaaede da at blive enige. De vare samlede i Maret 1890, navnlig i Oktober forrige Aar. Og det lykkedes dem inden Marets Udgang at afgive Beretning til de respektive Ministerier. Disse Beretninger gik i den Retning, at man altsaa blev fuldstændig enig om en ensartet Affattelse, idet man gjorde nogle enkelte mindre betydelige Ændringer i Henhold til de Bemærkninger, som fremkom fra den svenske Højesteret. Saa stod der tilbage at affatte Motiverne til dette temmelig vidtløftige Lovforslag, og det er nu udført, idet nemlig Motiverne til det danske Lovforslag ere affattede af Højesteretsassessor Klein med Undtagelse af et enkelt Parti, hvor de ere affattede af Højesteretsadvokat Klubien. Det vil jeg, at Lovforslaget er et meget betydeligt Arbejde i 312 Paragraffer, og at ogsaa Motiverne dertil ere et omfangsrigt og godt Arbejde. Det, der skal naas, er altsaa to Ting, dels for os Danske en vigtig Ting, nemlig at faa en ny Soret, da vi jo, saaledes som jeg i mine Bemærkninger's Begyndelse udtalte, ikke have andet i saa Henseende end Christian V Lovs fjerde Bog med nogle enkelte dertil sig sluttende nyere Forordninger, men dernæst at opnaa Uoverensstemmelse med de to andre Lande, saaledes som Tilfældet nu i de senere Aar har været med Hensyn til flere vigtige Love, som f. Eks. Betselloven, Bæremærkeloven, Firma-loven o. s. v., altsaa netop Love, der særlig berøre Handelsforhold, som jo have en mere international Karakter end mange andre privatretlige Forhold. Til dette Lovforslag slutter der sig to Tillægslove, som jeg vil tillade mig med det samme at omtale, et Lovforslag, som jeg ogsaa fremsætter i Dag, nemlig Forslag til Lov om Dyrettelsen af

Soretter udenfor København samt om Sørforklaringer og Søforhør, og et andet Lovforslag, som jeg haaber snart skal kunne følge efter, nemlig om Skibes Registrering. Det førstnævnte Lovforslag, som jeg i Dag forelægger i Forening med selve Forslaget til Søllov, gaar ud paa at indføre Soretter udenfor København. I København have vi som bekendt en Sø- og Handelsret, men udenfor København er der den Mangel, at der ikke ved Søfagets Behandling tages Del af søyndige, saaledes som her. Det er det, som dette Lovforslag gaar ud paa at afhjælpe. Lovforslaget, som ikke er stort af Omfang og heller ikke vanskeligt at overse, gaar altsaa navnlig ud paa, at i Behandlingen af Søfager og i Sager, der have lignende Karakter, skulle et Par Mænd deltage, der ere særlig sagtyndige paa dette Omraade. Det skal ikke just ubetinget være Søfolk, thi der er jo mange af de under Soretten hørende Spørgsmaal, som egentlig ikke særlig fordrer Søtyndighed, men som fordrer Kyndighed i andre, i Forbindelse med Søarten staaende Forhold, f. Eks. Søassurance, Skibsbygning og deslige. Dette Lovforslag er jo for Resten ogsaa saa meget som muligt holdt i Uoverensstemmelse med det norske, dog med de Forandringer, som følge af, at der i Norge er en forskillig Rettergangsorden. — Jeg vil endnu kun bemærke som en Ubetydelighed, at det vil maaske forundre de Herrer, at der ikke i Forslag til Søllov findes nogen Paragraf om Tiden for Lovforslagets Strafftræden. Det er væsentlig af Sparommelighedshensyn, at det ikke er medtaget, idet der eksisterede saa stort et Dplag af Kommissionsforslaget, som jo uforandret forelægges Tinget, at det forekom mig urimeligt at lade det sætte om for den Sags Skyld. En saadan Paragraf om Tiden for dens Strafftræden kan jo med Lethed indfættes, naar Forslaget alligevel skal sættes om til Brug for Rigsdagstidenden. Som det ser ud for Øjeblikket, vilde Følgen af, at den Paragraf mangler, blive den, at Loven skulde træde i Kraft 8 Dage efter, at den har staaet i Lovtidenden; men det er jo selvfølgelig meget for kort en Frist for en saadan Lov, som Folk maa have en Del længere Tid til at gøre sig bekendt med. Med disse Ord skal jeg tillade mig at forelægge de to paa Dagsordenen under a og b opførte Lovforslag.

Jeg kommer nu til at omtale det under Littr. c. opførte Forslag til Lov om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme. Det er maaske de Herrer bekendt, at den nu gældende Epidemilov af 1888 kun er givet for en bestemt begrænset